

Z Kunratické do Silicon Valley. Když chcete něčeho dosáhnout, musíte tomu hodně dát

Tradiční univerzity už pro člověka, který chce studovat technologie, nemají smysl, tvrdí osmnáctiletý absolvent libereckého „Jergymu“ Vjačeslav Horbač. Jediný Čech, který se zatím dostal do prestižního programu MakeSchool v San Francisku. Odtud je už jen krok do Silicon Valley. Snu každého programátora. A nejfantastičtějšího byznysu světa.

JANA ŠVECOVÁ

Liberec – Musíte mít hlavu, nápady, odvalu, ale také neskutečnou vůli, chuť dít a jít za svým snem. Pak se vám možná podaří to, co klukovi z libereckého sídliště Kunratická.

Je mu teprve osmnáct a už založil čtyři firmy. Programovat začal ve dvanácti.

„Od malička mě bavilo něco tvořit. Začal jsem asi jako každý kluk – s pokročilými stavebnicemi lega, pak jsem se přihlásil na Dětskou univerzitu, tady v Liberci, bavila mě robotika. Později mě zajímaly technologie. Je to svět neskutečných možností.

V pátek si něco vymyslíte a v pondělí už to funguje. Nepotřebujete k tomu žádné stroje, jako v minulém století,“ chrlí na mě.

RYCHLÍ A ÚSPĚŠNÍ

Je z generace, která musí být rychlá. „Abyste mohli být úspěšní, musíte tomu věnovat nejméně deset tisíc hodin. A musíte to stihnout do pětadvaceti. Ve Velké Británii jsem se potkal s člověkem, který se dostal do prestižního žebříčku časopisu Forbes třiceti nejtalentovanějších lidí pod třicet let. Zeptal se mě, kolik mi je. Když jsem mu tehdy řekl, že je mi osmnáct, zavedl mě, že toho ještě dost stihnou. „Mně už je 28,“ řekl

mi tehdy. Uvědomil jsem si, že pokud chci něčeho dosáhnout, musím tomu všechno podřídít. Ve světě jsou desítky tisíc lidí, kteří jdou za svým snem. Všichni lidé světové technologie začínali už také velmi brzy,“ říká absolvent čtyř tříd víceletého gymnázia v Liberci přijatý do prestižního programu v USA.

JEDNIČKY NIKOHO NEZAJÍMAJÍ

Ani trochu neodpovídá stereotypní představě mladého úspěšného muže, nezbytně obdařeného špetkou arogance a agresivity. Je přirozeně sebevědomý, na české poměry neobyčejně zdvořilý, s dokonalým chováním, přitom milý a otevřený. Když vypráví o rodičích a mladším bratrovi, a i když mě přesvědčuje, že tradiční univerzita lidem, kteří míří do světa technologií, už moc nedá. „Než se u nás vůbec přeloží nějaká odborná literatura, ve světě je už ta technologie zastaralá. Přečtete si pár knížek o byznysu a získáte ty vědomosti také. Podstatnější je praxe. Nejen se něco naučit. U nás se jede na jedničky. Ale jedničky ve světě nic neznamenají,“ dodává.

RÁNO NASTUDOVAL, ODPOLEDNE VYZKOUŠET

Právě na praxi je založen projekt MakeSchool, který společně jako například Apple nebo Google pomáhá hledat nové talenty. „Během dvou let se studenti učí programování mobilních a web aplikací, matematice, elektrotechnice, inženýrství, podnikání, ale třeba i základům personalistiky. Po dvou měsících už jsou vybaveni k tomu, aby se ucházeli o nějaké místo ve společnostech ze Silicon Valley,“ vysvětluje. Není to zadarmo, studenti, kteří jsou do programu vybráni, musí už hodně umět. Studium probíhá závratnou rychlostí. Stručně řečeno: Co se dopoledne naučíš, musíš už odpoledne umět aplikovat. Příklad – dopoledne se probírá kamera, odpoledne už musíte vytvořit Instagram...
Jak jste se o škole dozvěděli?

PŘES LONDÝN DO AMERIKY. Londýn poznal Vjačeslav díky školní exkurzi. „Tady bych chtěl žít,“ řekl si a našel si ve Velké Británii školu. Odtud vedl další krok do Ameriky. Foto: archiv V. Horbacha

Chtěl jsem se dostat do YCombinator, což jsou jakési líhne pro začínající (startup) firmy se svým projektem on-line výuky a narazil jsem na MakeSchool. Hned jsem věděl, kde se chci učit. Bohužel mi v té době bylo 17, takže jsem čekal rok. V den svých 18. narozenin, přesně o půlnoci jsem tam poslal přihlášku. Myslel jsem, že se dostanu nejprve do přípravy a až pak do samotného programu, k mému velkému překvapení mě tam vzali rovnou.

Řada lidí řekne, že to není pro každého. Výuka tu musí být velmi drahá?

Výuku si odpracujete. MakeSchool věří, že univerzity

nemohou brát peníze od studentů předem. Funguje to tak, že studenti během prvních dvou let po ukončení studia platí určité procento ze svého příjmu. Už dnes mi chodí nabídky na práce téměř za 2 miliony korun ročně, po půl roce výuky to už budou částky v rozmezí 2,5-3 miliony. Takže dva roky budu splácet třeba 300 tisíc ze svého příjmu.

Jak se stane, že osmnáctiletému klukovi chodí milionové pracovní nabídky? Netuším, popravdě řečeno jsem práci nehledal. Našli mě „rekrutéři“ přes GitHub. Technologické společnosti ze Silicon Valley potřebují skvělé programátory a jejich počet neroste s takovou

rychlostí jako zájem o ně, proto společnosti nabízejí neuvěřitelné platy, aby získali nejlepší zaměstnance.

Jak na takovou bleskovou kariéru reagovali rodiče? Ne-ni dnes zrovna zvykem, aby v 18 odcházeli mladí do zámoří? Z mého jména je patrné, že rodiče pocházejí z východní Evropy a tradiční univerzita je pro ně zásadní. Otec je vystudovaný právník, maminka lékařka. V USA nikdy nebyli, takže to pro ně bude těžké. Na druhou stranu jsou skvělí, protože mi věří a ve všem mě podporují. Navíc jsem už od patnácti bydlel v Anglii v internátní škole, takže to zase taková změna nebude.

Vjačeslav Horbač

- narodil se před 18 lety na Ukrajině, do Čech přišel ve 3. třídě, mluvit uměl jen ukrajinsky
- za svůj první „startup“ vděčí své učitelce ze ZŠ Aloisina Výšina Daniele Horákové, která ho nasměřovala na Gymnázium Jeronýmova, zvané „Jergym“
- ve 12 letech poprvé programoval, studoval primum na prestižním libereckém gymnáziu a přihlásil se na Dětskou univerzitu
- v 15 se rozhodl odejít studovat do Anglie
- založil už čtyři firmy na bázi internetových aplikací, ale i dětskou hru o tom, jak správně a zdravě jíst
- dostal se do prestižního programu MakeSchool, jehož studenti pracují ve společnostech jako Apple, Tesla, Google s platy v rozmezí 3 milionů korun ročně, do kterého bylo loni přijato pouze 30 talentovaných studentů z celého světa, z Čech je jediný
- program je podpořen investory, kteří jako první investovali třeba do sociální sítě Facebook

Jaké máte plány až dostudujete MakeSchool? Budete se také ucházet o místa v Google nebo jiném technologickém gigantu?

Je to jedna z možností, ale spíše bych chtěl pracovat na své společnosti, na nápadech, kterým věřím. Chtěl bych se zapojit do vývoje alternativních způsobů transportu. Teď ale začnu pracovat na aplikaci, která dokáže rozpoznávat obličeje lidí. Spočívá v tom, že pokud někdo bude na seznamu chybějících osob, aplikace to zjistí. Výuka začne už v létě. Do té doby bych se chtěl ale zúčastnit mDevCampu v Praze, abych se víc zapojil mezi české vývojáře, v září bych chtěl uspořádat první byznys hackaton ve střední Evropě (seminář, kde můžete během 24 hodin vytvořit z nápadu něco hmatatelného, pozn. red) v Praze, kam chci pozvat hosty právě ze společnosti Google nebo Uber. Snad se to povede.

Děti nejsou hloupější, jsou jen víc pohodlné, říká ředitel gymnázia

Liberec – Jaké jsou dnešní děti? Obecně se tvrdí, že úroveň jejich znalostí proti předchozím generacím klesá. Na druhou stranu toho díky internetu vědí mnohem víc, než jejich rodiče a prarodiče. Některé se prosadí už ve velmi raném věku a není to zdaleka jen případ zmíněného studenta. Zejména v oboru technologií už mnozí zakládají malé a úspěšné firmy. Jak to vidí ředitel Gymnázia a SPgŠ v Liberci Jaroslav Šťastný?

Jak jsou na tom dnešní děti?

Inteligentní úroveň je v populaci stále stejná. Problém je ve vůli. Dnešní děti jsou velmi pohodlné. Ne že by nebyly dost chytré, ale jsou líné. Zvláště je to znát v matematice nebo fyzice, kde ne-

JAROSLAV ŠŤASTNÝ. Ředitel Gymnázia Jeronýmova Liberec

stačí často jen proto, že doma nepočítají příklady. Úspěch v matematice závisí na počtu vyřešených příkladů.

To na internetu nenajdete. Pořád je to o tvrdé a poctivé práci a dobrých výsledků bez práce a trochy drilu zkrátka dosáhnout nelze.

Když se budeme bavit o těch úspěšných, jde tedy spíš o výjimky?

Nejde, přesně takové děti by totiž měly na gymnáziích studovat. V každé třídě se najde někdo, kdo je výjimečný v nějakém oboru. Kdo dělá škole dobré jméno třeba na olympiádách, v soutěžích a podobně. Navíc děti velmi rychle dospívají, mění se jejich pohled na svět, takže kdo je v prvním nebo druhém ročníku průměrný, může se změnit, později si najde svůj obor zájmu a v něm vyniká.

Gymnaziální obory jsou svými nároky předurčeny k tomu, abych na nich byli žáci, kteří jsou schopni studovat na jakékoliv kvalitní zahraniční škole.

Zaznamenala jsem, že v poslední době přibývá dětí, které často končí třeba po třetím ročníku vysoké školy s tím, že jim další studium už nemá co nabídnout a velmi dobře se etablojí v praxi. Je pravda, že současné školství u nás je velmi zkorumpované, a že nedrží krok se světovými trendy, jak tvrdí?

Je to především spojeno s obrovskou inflací vysokých škol, takže na bakalářském studiu se dále rozvíjejí, ale pozdější, magisterské studi-

um, už jim na řadě z nich, kromě titulu, opravdu nic zásadního pro jejich budoucí praxi nepřináší.

To je jeden z důvodů proč ukončí studia u nás a odcházejí studovat do zahraničí?

Ano, jsou přesvědčeni, že v zahraničí je jiný systém výuky posune dál, navíc budou výborně jazykově vybavení. Je to dáno tím, že se tam zpravidla pracuje jiným způsobem, mnohem samostatněji, studenti např. řeší projektová zadání a učí se pracovat v týmu.

Je to problém jen humanitních studií, nebo i technických škol, kde se právě vyučují nové technologie?

Řekl bych, že to neplatí jen na některých studijně náročných vysokých školách, např. na medicíně, právech či pár dalších školách.

A technické školy?

Nemám dost informací, ale myslím, že většina z nich hodně spolupracuje s firmami, podílí se na výzkumech, takže studenti mají šanci vyzkoušet si znalosti v praxi, což je podstatné, ale část vysokých škol otevírá nové a nové obory, jen aby si udržela studenty, ale obsah je prázdný a odráží se to pak v praxi. Nepotřebujeme přece tisíce nových manažerů všeho možného, kteří chtějí jen někoho řídit, potřebujeme lidi, kteří budou umět pracovat.

(sve)